

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobkyň: a) **T.H.**, nar., Ukrajina, e.č., b) **nez. O. H.**, nar., e.č., c) **nez. J. H.**, nar., e.č., žalobkyně b) a c) zastoupeny žalobkyní ad a) jako zákonnou zástupkyní, všechny státní příslušnosti Ukrajina, t.č. bytem, zast. JUDr. Janou Kuřátkovou, advokátkou se sídlem Polní 92, 639 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. OAM-44/ZA-ZA06-ZA05-2012 ze dne 29.2.2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyň JUDr. Janě Kuřátkové, advokátce se sídlem v Brně, Polní 92, se určuje odměna ve výši 12.816,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhaly zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala žalobkyně a), matka a zákonná zástupkyně ostatních žalobkyň.

I. shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[2] Žalovaný nejprve shrnul zjištěný skutkový stav, vyplývající z žádosti o udělení mezinárodní ochrany a pohovoru se žalobkyní a). Konstatoval, že dne 9. 2. 2012 podala žalobkyně a) jako matka a zákonná zástupkyně ostatních žalobkyň, jménem svým a svých nezletilých dcer žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Všechny jsou státními příslušnicemi Ukrajiny, ukrajinské národnosti. Žalobkyně a) již od roku 2001 žije s přestávkami v ČR, od roku 2004 je zde trvale. Na Ukrajinu zajížděla na návštěvy, naposledy tam byla v prosinci 2009, kdy tam uzavřeli s manželem sňatek. V ČR žijí její sourozenci a manžel M.H. se svojí matkou, která jí vypomáhá v péči o děti. Manžel zde má povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, živí se jako zedník. V roce 2008 se žalobkyně a) podařilo získat povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně a) tvrdila, že o povolení k trvalému pobytu přišla, protože majitelka bytu, kde bydleli, na policii nahlásila, že ji nezná a dávala jí falešné papíry o pobytu. Trvalý pobyt jí skončil asi před rokem, ona sama se o tom dozvěděla přibližně před pěti měsíci. Proti rozhodnutí podávala odvolání, které však nebylo správním orgánům doručeno a ona nemá o podání doklad. Žádný druh pobytu posléze nevyřizovala, musela by odjet domů a požádat si tam o vízum. Pak by se ovšem stěžila mohla dostat zpátky, protože se česká víza nevydávají. Na vyřízení by museli dlouho čekat a na Ukrajině nemají kam jít. O mezinárodní ochranu nežádala ihned potom, kdy se dozvěděla, že nemá platné povolení k pobytu, protože si zjišťovala informace. Dozvěděla se, že jediným řešením je požádat o azyl.

[3] Ve své vlasti nikdy neměla žádné problémy se státními orgány, politicky se neangažovala. Před svým odchodem žila na Ukrajině v horách, kde často nefunguje ani světlo. V bytě, který patří sestře, jich bydlelo moc. Ukrajinu musela opustit, protože po smrti otce zůstala s matkou, peníze stačily jen na jídlo, neměla práci. Přemýšlela o přestěhování na jiné místo na Ukrajině, musela by vydělávat hodně peněz, aby byla schopna zaplatit nájem nebo si pořídit bydlení. Při svých návštěvách vlasti neměla žádné potíže, jednalo se zpravidla o týdenní návštěvy rodiny.

[4] Od narození měla žalobkyně a) problémy s dýcháním kvůli rozštěpu rtu. V roce 2003 kvůli tomu podstoupila na Ukrajině operaci. Nyní je její zdravotní stav dobrý, ona ani její děti se s ničím neléčí. Mladší dcera se však narodila předčasně a zůstala tři měsíce v nemocnici, která nyní požaduje za léčbu uhradit dva miliony.

[5] S manželem, který v ČR pracuje a žije šest let, mají v nájmu byt a oba tady chtějí společně zůstat a časem si koupit dům. Chtěla by, aby tady jejich děti chodily školy. V případě návratu do země původu by s dětmi neměla kde bydlet, byla by na vše sama, protože manžel by musel kvůli výdělku zůstat v ČR. Neměly by kde bydlet. Pokud by bydlela u sestry, což nevidí reálně, protože její byt je malý, děti by nemohly chodit do školy, je to v horách a daleko.

[6] Žalovaný konstatoval, že v řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o pronásledování žalobkyň z důvodů taxativně stanovených v §12 zákona o azylu. Z tvrzení žalobkyň a) je zřejmé, že důvodem odchodu z vlasti i obav z návratu jsou ekonomické problémy. Žádost o mezinárodní ochranu je za zjištěných okolností, kdy žalobkyně a) měla povolen pobyt do 18. 2. 2011 účelová, podaná ve snaze o legalizaci pobytu v ČR. Právní úprava pobytu cizinců v ČR je obsažena v zákoně č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, jehož institutů má žadatelka možnost využít. Navíc je zřejmé, že žadatelka podala žádost až téměř rok poté, co pozbyla oprávnění k pobytu, přičemž z judikatury NSS vyplývá, že žádost je nutno podat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to z hlediska zeměpisného

i časového. Dle názoru žalovaného pohnutky vedoucí k podání žádosti ani pro žadatelku, ani pro její nezletilé děti, nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu.

[7] Žalovaný se zabýval rovněž možnostmi udělení humanitárního azylu, konstatoval, že žádný důvod shledán nebyl. Zvážil potíže nezletilých žalobkyň v případě návratu do vlasti, vzhledem k jejich nízkému věku dle jeho názoru nebudou mít potíže s integrací.

[8] Žalovaný vyhodnocoval rovněž možnost udělení doplňkové ochrany a neshledal důvod. Uvedl, že problémy s bydlením mohou být vyřešeny za pomoci příbuzných. Nebylo zjištěno, že by na Ukrajině probíhal ozbrojený konflikt. Dále konstatoval, že případné vycestování žadatelek nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky. Neexistují totiž žádné objektivní skutečnosti, které by bránily možnosti společného soužití celé rodiny žadatelek včetně manžela, resp. otce nezletilých žadatelek, který je rovněž občanem Ukrajiny, v zemi původu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[9] V žalobě, kterou podala žalobkyně a) i jako zákonná zástupkyně ostatních žalobkyň, a která byla následně na výzvu soudu doplněna ustanoveným právním zástupcem, žalobkyně navrhy, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Namítly porušení § 3 a § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a porušení čl. 8 Směrnice Rady 2005/85/ES, neboť žalovaný si neopatril přesné a aktuální informace o zemi původu.

[10] Žalobkyně odkázaly na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Azs 6/2010-107 ze dne 25.1.2011, publikované ve sbírce NSS pod. č. 2289/2011, podle kterého *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.“*

[11] Dle žalobkyň se žalovaný vyhodnocením její žádosti sice z hlediska všech relevantních ustanovení ohledně důvodu k udělení azylu zabýval, ale zejména u možnosti udělení humanitárního azylu se omezil pouze na formální hodnocení a konstatování o nedůvodnosti. Dle žalobkyň je rozhodnutí v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, obzvláště v případě humanitárního azylu, jehož udělení je závislé na diskreci správního orgánu. Správní orgán se zabýval pouze otázkou případných problémů nezletilých dětí při integraci ve vlasti. Dle žalobkyň měl v tomto bodě přihlídnout k faktu, že návratem do vlasti budou obě nezletilé žalobkyně trvale odloučené od otce, jehož návrat je z důvodu zachování stabilního rodinného příjmu nemyslitelný. Nezabýval se ani tím, že vzhledem k věku žalobkyň b) a c) je vyloučena i výdělečná činnost žalobkyň a) po návratu do země původu. Protože nemají žalobkyně v zemi původu byt ani majetek, případný nájem bytu se ocitá za hranicí možností jediného vydělávajícího člena domácnosti – otce rodiny.

[12] Případný návrat žalobkyň by byl provázen zásadními existenčními potížemi spočívajícími v absenci řádného zajišťování základních lidských potřeb a reálným rizikem odebrání nezletilých žalobkyň z péče jejich matky. Sociální politika na podporu rodin s dětmi je na Ukrajině na velmi nedostatečné úrovni, proto je nelidské a nespravedlivé nutit

žalobkyně k návratu do země původu a je na místě aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu. Vzhledem k nedostatečnému odůvodnění neudělení humanitárního azylu je zřejmé, že si správní orgán ve svém správním uvážení počínal nepřipustně svévolně.

[13] Žalovaný si rovněž neopatřil dostatek informací o zemi původu žalobkyň, ve vztahu k hypotetické aplikaci ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu se spokojil pouze s výpovědí žalobkyně a). V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejsou žádné informace, které by si správní orgán pořídil z vlastní iniciativy. Dle žalobkyň se jedná o porušení ustanovení § 3 a §50 správního řádu, pokud správní orgán nevystavěl své rozhodnutí, krom pohovoru s žadatelkou, na žádné informaci či zprávě ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv na území Ukrajiny. Vzhledem k tomu nemohl učinit závěr, že žalobkyním po jejich návratu nehrozí perzekuce z důvodů náboženství, politické aktivity či, jak bylo žadatelkou uvedeno, politické neaktivity.

[14] Žalovaný řádně nezjistil ani skutkový stav, pokud se týká § 12 a § 14a zákona o azylu. Pokud vycházel pouze z pohovoru se žadatelkou, měl jej vést tak, aby z něj bylo bez pochyb patrné, že zde není dán ani jeden důvod pro udělení azylu. Obsah spisu však spíše vypovídá o taktice správního orgánu v souvislosti s vedením pohovoru vyčkat, zdali žadatelka, která disponuje pouze základním vzděláním, je práva neznalá a nedokáže tak ve své výpovědi oddělit podstatné od nepodstatného, u pohovoru skutkové naplnění hypotézy ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu sama namítne či nikoliv. Dle žadatelky žalovaný pochybil, pokud z vlastní iniciativy neprověřil skutečnosti naplňující hypotézy jednotlivých azylových důvodů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[15] Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Dle jeho názoru žadatelka neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by ona a její dcery mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že jim hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Důvody žádosti nijak nesouvisí s jejich rasou, národností, pohlavím, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině či se zastáváním určitých politických názorů.

[16] Žalovaný konstatoval, že při rozhodování respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č.j. 2 Azs 60/2003 ze dne 8. 1.2004, dle něhož: „*Rozsah dokazování ve správním řízení je však ve věcech azylových dán obsahem podané žádosti*“. Žadatelka v průběhu správního řízení zmiňovala obavy, že nebude mít na Ukrajině kde bydlet a rovněž snahu o legalizaci pobytu na území ČR, neboť zde žije její manžel a otec jejich dětí. Žádný z těchto z důvodů však nelze považovat za skutečnost svědčící o tom, že by ona či její dcery mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jim hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona.

[17] Žalobkyni a) byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedla všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá, své důvody i vypsala ve vlastnoručně psaném vyjádření, pohovor s ní byl proveden zcela v souladu se zákonem. S ohledem na zjištěné skutečnosti nebylo třeba dle názoru žalovaného opatřovat další informace ze země původu žadatelek. V tomto směru odkazuje žalovaný např. na rozsudky NSS v Brně č.j. 2 Azs 6/2003 ze dne 21. 8. 2003 a sp.zn. 5 Azs 357/2004 ze dne 9. 2. 2005, dle kterých „*Je nutné rovněž dodat v souladu s judikaturou NSS, že pokud cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je*

pronásledován či diskriminován ve smyslu § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství má, nezbytné.“ Skutečnosti, kterých se žalobkyně a) obává v případě návratu do vlasti, nelze shledat relevantními z hlediska zákona o azylu.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[18] Účastníci souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci bez jednání. Soud tedy přezkoumal napadené výroky rozhodnutí správního orgánu a průběh správního řízení v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobkyně v podané žalobě uvedly, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2 věta první s.ř.s.). Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

[19] Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobkyně a) v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a následně i při pohovoru vypovídala o důvodech, které ji vedly k odchodu z Ukrajiny jako země původu a pro které by si přála, aby mohla s celou rodinou setrvat na území České republiky trvale. Skutečnosti jí uvedené jsou ryze ekonomického charakteru. Jedná se o nedostatek pracovních příležitostí a z toho plynoucí absenci finančních prostředků. Před odchodem z vlasti žila se svou matkou v nevyhovujících podmínkách v bytě sestry, nebyly schopny tuto situaci řešit, jejich ekonomická situace byla kritická, pracovala pouze matka. Pokud by se odstěhovaly za práci, musely by si zajistit bydlení, na což neměly prostředky. V případě návratu by opět žalobkyně a) neměla práci, nemohly by si tedy pořídit vlastní bydlení. Bydlení u sestry žalobkyně a) je nejisté a nevyhovující, vzhledem ke vzdálenosti školy by byla pro nezletilé žalobkyně problematicky dostupná školní docházka. Z ekonomických důvodů v České republice pobývá i otec rodiny, který zde pracuje ve stavebnictví a je držitel povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobkyně a) z administrativních důvodů, kdy žena u které bydleli uvedla nepravdivé informace, přišla o povolení k trvalému pobytu na území ČR, aniž o tom věděla. Aby ho mohla opět získat, musela by odjet domů a požádat si tam o vízum. Pak by se ovšem stěží mohla dostat zpátky, protože se česká víza nevydávají. Na vyřízení by museli dlouho čekat a na Ukrajině nemají kam jít. O mezinárodní ochranu nežádala ihned potom, kdy se dozvěděla, že nemá platné povolení k pobytu, protože si zjišťovala informace. Dále žalobkyně a) uvedla, že při svých návštěvách vlasti neměla žádné potíže. Jednalo se zpravidla o týdenní návštěvy rodiny. V případě návratu do vlasti by jim neměl kdo pomoci, manžel by musel kvůli výdělků zůstat v ČR. Na pomoc od příbuzných nelze spoléhat, protože mají své děti, o které se musí postarat. Zdravotní stav žalobkyň je dobrý, s ničím se neléčí.

[20] Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobkyním přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobkyni a) byl poskytnut dostatečný prostor aby uvedla vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídala v rámci pohovoru dne 14. 2. 2012 jí byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Ostatní žalobkyně ve správním řízení vzhledem ke svému věku nevyprávěly.

[21] Žalobkyně žalovanému konkrétně vytkly, že vyšel pouze z toho, co uvedla ve správním řízení jako žadatelka žalobkyně a) a neopatřoval si žádné důkazy ohledně situace v zemi

původu o politické a bezpečnostní situaci a o stavu dodržování lidských práv. Nemohl tak vyhodnotit, zda žalobkyním nehrozí perzekuce z důvodů náboženství, politické aktivity, či naopak žalobkyní a) uváděné neaktivity. Nezjistil tak řádně skutkový stav ve vztahu k aplikaci §12. §14 a §14a zákona o azylu. Pochybil rovněž, pokus s ohledem na osobu žadatelky a její vzdělání ze své iniciativy v pohovoru neprověřoval naplněný hypotéz všech ustanovení zákona o azylu, dle kterých lze mezinárodní ochranu udělit.

[22] Uvedené námitky jsou nedůvodné, žalovaný v tomto směru ve správním řízení při zjišťování skutkového stavu nepochybil. Umožnil žadatelce uvést všechny rozhodné skutečnosti. Pokud tato výslovně uvedla, že neměla na Ukrajině žádné problémy se státními orgány a při dotazech na důvody pro opuštění vlasti a setrvání v ČR nikdy nezmínila jiné než ekonomické problémy, neměl žalovaná žádný důvod opatřovat důkazy uváděné žalobkyní v žalobě. Nebylo rovněž jeho povinností zjišťovat další skutečnosti, která žadatelky neuvedly.

[23] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č.j. 2 Azs 27/2003-59 „*Správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona zamítne. Nedojde-li k zamítnutí žádosti ve lhůtě 30 dnů od zahájení správního řízení, vydá správní orgán negativní rozhodnutí dle § 12 citovaného zákona; to však neznamená, že by správnímu orgánu za této situace vznikla povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle ustanovení § 32 spr. ř. má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.*“

[24] Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost žalobkyň zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písmeno f) zákona o azylu. Vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

[25] Soud připomíná, že žalovaný ve věci rozhodl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[26] Soud konstatuje, že se zcela shoduje se žalovaným, který po řádném zjištění skutkového stavu zamítl žádost žalobkyň dle uvedeného ustanovení zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Ve správním řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o pronásledování, možnosti pronásledování ani ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu.

[27] Soud souhlasí s tím, že situace žalobkyň je složitá, jejich problémy jsou způsobeny výhradně ekonomickými důvody, které v žádném případě nelze podřadit pod důvody pronásledování, taxativně stanovené v §12 zákona o azylu. Je třeba přihlídnout k tomu, že obdobným problémům čelí na Ukrajině řada občanů.

[28] Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003 č.j. 5 Azs 27/2003-48. www.nssoud.cz, podle kterého „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti*

svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.“ (Pozn.: ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu).

[29] Žalobkyně poukázaly na znění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 5 Azs 6/2010-107 ze dne 25.1.2011, publikovaného ve sbírce NSS pod. č. 2289/2011 (viz bod [10] odůvodnění) s tím, že žalovaný sice hodnotil jejich žádost z hlediska relevantních ustanovení zákona o azylu, ovšem pouze formálně. Zmínily § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, konkrétní námitky vznesly ve vztahu k § 14 a § 14a zákona o azylu.

[30] Soud uvedenou námitku neshledává důvodnou. Z uvedeného usnesení NSS vyplývá, že žádost je posuzovaná na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení vyjdou najevo. Žalovaný skutečnosti uvedené žalobkyní a) ve správním řízení řádně posoudil dle příslušných ustanovení zákona o azylu.

[31] Vzhledem k tomu, že v řízení bylo zjištěno, že nezletilé žalobkyně se narodily v ČR, v souvislosti s otázkou možnosti humanitárního azylu se žalovaný správně zabýval možností jejich integrace na Ukrajině, neboť bylo na místě tuto otázku posoudit a žalovaný ji s odkazem na nízký věk nezletilých žalobkyň posoudil správně. Soud je toho názoru, že žalovaný nepochybil, pokud v souvislosti s možností udělení humanitárního azylu nehodnotil jiné otázky. Na odůvodnění rozhodnutí je nutno pohlížet jako na celek. Pokud žalovaný konstatoval, že důvody pobytu žalobkyň i otce rodiny jsou pouze ekonomické a rodinným příslušníkům kromě ekonomických důvodů, které nejsou azylově relevantní, nic nebrání v tom, aby společně žili na Ukrajině, bylo by nadbytečné, aby se zabýval situací, že rodina bude rozdělena, otec zůstane v České republice a matka s dětmi odejde na Ukrajinu.

[32] Dále žalobkyně namítali, že v případě jejich návratu na Ukrajinu nebudou zajištěny jejich základní životní potřeby a je reálné riziko, že nezletilé žalobkyně budou odebrány z péče matky. Poukázaly na nedostatečnou úroveň sociální politiky s tím, že vzhledem k tomu je nelidské a nespravedlivé nutit žalobkyně k návratu do vlasti. Dle žalobkyň žalovaný vzhledem k uvedenému měl aplikovat § 14 zákona o azylu.

[33] Uvedenou námitku soud neshledává důvodnou. Žalobkyně a) v průběhu správního řízení sice poukazovala na těžkosti, které je v případě návratu do země čekají, jako jsou finanční nedostatky, problémy s bydlením a z toho plynoucí možné problémy při docházce do školy, neuváděla však, že by zde bylo nebezpečí nezajištění základních životních potřeb a z toho plynoucí možné odebrání dětí. Žalovaný se tedy touto problematikou nemohl zabývat, nemohl o ní uvažovat v souvislosti s humanitárním azylem a nemohl ani v tomto směru opatřit informace o situaci v zemi původu žalobkyň. Není totiž jeho povinností, aby domýšlel skutečnosti, žadateli v průběhu správního řízení nevyslovené. Soud i v této souvislosti odkazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č.j. 2 Azs 27/2003-59.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Krajský soud v Brně na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

[36] Žalobkyním splňujícím podmínky § 35 odst. 8 s.ř.s. ustanovil soud na jejich žádost zástupcem advokátku. Ve smyslu citovaného ustanovení v tomto případě platí náklady spojené se zastupováním stát a pokud je zástupcem advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměna za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního předpisu. Právní zástupkyně doložila osvědčení o registraci plátce DPH. Soud určil odměnu za poskytnuté 2 úkony právní služby částkou 10.080,- Kč, režijní paušál dle požadavku zástupkyně částkou 600,- Kč, celkem 10.680,- Kč. Po připočtení DPH ve výši 20 % činí odměna celkem 12.816,- Kč. Jednalo se o 2 úkony právní služby při společném zastupování tří osob, za každou osobu a každý úkon tedy náleží mimosmluvní odměna 1.680,- Kč (odměna 2 100,- Kč snižena o 20 %), požadovaný režijní paušál za 2 úkony po 300,- Kč (podle vyhlášky č. 276/2006 Sb., §9 odst. 3 písm. f), §11 odst. 1 písm. b), d), §12 odst. 5, § 13 odst. 3, § 14 odst. 2). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí zastoupení a doplnění žaloby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. října 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně